

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/37/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122475575
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6122475575.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Brondoša a sudcov JUDr. Jarmily Čabajovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: SPP - distribúcia, a.s., Plátennícka 2, Bratislava, IČO: 35 910 739, zastúpený: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, C., korešpondenčná adresa D. X, C., o zaplatenie 343,02 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Košice č.k. 42Csp/45/2023-86 z 27. júna 2023

rozhodol:

- Potvrďuje uznesenie.
- Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie a nepriznal žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania, s odôvodnením (pokiaľ ide o výrok I. o zastavení konania), že keďže žalovaná pohľadávka vznikla pred rozhodujúcim dňom (pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz na majetok žalovanej), môže byť uspokojená iba v konkurze. K typu uplatnenej pohľadávky doplnil, že nejde o pohľadávku podľa ust. § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z., nakoľko zodpovednosť za neoprávnený odber je objektívnou zodpovednosťou, pričom úmysel žalovanej nebol žiadnym spôsobom preukázaný, napr. v priestupkovom alebo v trestnom konaní. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 257 CSP.

2. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní namietal nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, iné vady konania, ako aj nesprávnosť zisteného skutkovému stavu a nadväzujúceho právneho posúdenia veci v otázke typu uplatnenej pohľadávky, teda či pohľadávka na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu, t.j. odberom bez uzavretej zmluvy, sa stáva oddĺžením podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevymáhateľnou, alebo je nedotknutou podľa ustanovenia § 166c ZKR. Podstata nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa odvolateľa spočíva najmä v porušení ustanovení o právnej istote, v porušení ustanovení o skutkových tvrdeniach strán, v porušení ustanovení o nespornom tvrdení žalobcu, v porušení ustanovení o zjavne nedôvodnej žalobe a v porušení ustanovení o neúplnom podaní. V odvolaní niekoľkokrát zdôraznil, že nejde o spotrebiteľský spor dôvodiac, že ako prevádzkovateľ distribučnej siete neuzatvára zmluvy o dodávke plynu s odberateľmi plynu, pričom si voči žalovanej uplatňuje nárok z dôvodu jej mimozmluvnej zodpovednosti za spôsobenú škodu. Zopakoval skutkový stav. K porušeniu ustanovení o právnej istote poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS 87/93 zo dňa 23.9.1993. V tejto súvislosti doplnil, že súdu prvej inštancie mala byť z vlastnej činnosti známa skutočnosť, že súdy Slovenskej republiky pri prípadoch s obdobným skutkovým základom posudzovali nárok oprávneného - neoprávnený odber zemného plynu ako úmyselne spôsobenú škodu. K tomuto poukázal na niekoľko uznesení Okresného

súdu Banská Bystrica vydaných v upomínacích a exekučných konaniach. Zdôraznil, že urobil skutkové tvrdenie o tom, že na odbernom mieste žalovanej dochádzalo úmyselným konaním k odberu zemného plynu po ukončení zmluvného vzťahu s dodávateľom zemného plynu, teda bez uzatvorenej zmluvy o dodávke plynu, ktoré protistrana výslovne nepoprela, teda sa považuje za nesporné. Namietal porušenie ust. § 129 CSP, kedy by pri jeho dodržaní získal možnosť „reagovať na úvahu súdu o tom, že súd nepovažuje vznik uplatneného nároku titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním žalovanej a teda aj s poukazom na ustanovenie §166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov nepovažuje vzniknutú pohľadávku žalobcu voči žalovanej za oddĺžením nedotknutú, t.j. nedotknuteľnú pohľadávku...“ aj v kontexte toho, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie. Takisto namietal porušenie postupu v prípade zjavne nedôvodnej žaloby podľa § 138 CSP v jeho neprospech, kedy by pri jeho dodržaní získal možnosť „reagovať na úvahu súdu o tom, že súd nepovažuje uplatnený nárok za nedotknuteľnú pohľadávku a k tomuto by sa mohol vyjadriť.“ Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nejde o pohľadávku podľa ust. § 166c ods. 1, písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z., nakoľko zodpovednosť za neoprávnený odber je objektívnou zodpovednosťou a že úmysel žalovanej nebol žiadnym spôsobom preukázaný, napr. v priestupkovom alebo v trestnom konaní. V tejto súvislosti konštatoval, že „na preukázanie úmyselného konania nie je potrebné, aby úmyselné konanie bolo preukázané napr. v priestupkovom alebo v trestnom konaní.“ Doplnil, že žalovaná vedela, resp. mohla vedieť, že na jej odbernom mieste došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu s dodávateľom zemného plynu a napriek tomu naďalej pokračovala v odbere zemného plynu, teda úmyselne a vedome odoberala zemný plyn bez uzatvorenej zmluvy s dodávateľom zemného plynu. Spôsob, akým sa súd prvej inštancie argumentačne vysporiadal s otázkou vnútorného psychického vzťahu žalovanej k vlastnému protiprávnemu konaniu, ktorým mu spôsobila škodu, považuje za nepresvedčivý, čím sa podľa neho javí rozhodnutie ako nepreskúmateľné. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vytýkajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné.

5. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), odvolací súd dodáva:

6. Žalobca odvolacou námietkou poukazujúcou na nedostatočné odôvodnenie rozsudku a pochybenie súdu prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia veci nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska rešpektovania jeho práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a dodržania procesného postupu podľa ust. § 129 a § 138 CSP (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

7. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie. Pod pojmom „procesný postup“ súdu sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012).

8. V zmysle tohto ustanovenia pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

10. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. V tomto zmysle musí konanie ako celok vykazovať znaky nespravodlivosti. Jedna izolovaná vada na uplatnenie odvolania nestačí.

11. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003 a Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009); o taký prípad ide v praxi napr. vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“. Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (porov. uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo /84/2017 zo dňa 25.10.2017). Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné (len) tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/2003, I. ÚS 301/2006). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné, sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29Cdo/2543/2011 z 25. júna 2013 publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní

náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa. Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06)“. (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež zdôrazňuje: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné“ (IV. ÚS 14/07).

12. V preskúmvanej veci nedošlo podľa názoru odvolacieho súdu k naplneniu vady podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočívajúcej v porušení práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie riadne neodôvodnil svoje uznesenie, keďže sa vzhľadom na svoje právne posúdenie veci vysporiadal v podstatnom s tvrdeniami žalobcu, ktoré sa týkali právnej otázky, či pohľadávka na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu, t.j. odberom bez uzavretej zmluvy, sa stáva oddĺžením podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevymáhateľnou.

13. Navyše z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie súdu postačujúce. Ostatné sporné skutočnosti nie sú takého charakteru, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie súdu a jeho odôvodnenie (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.9.2012 - sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.09.2009 sp. zn. 5MCdo 8/2008).

14. K porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP nedošlo ani tým, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa predstáv žalobcu a vo fáze predbežného právneho posudzovania veci nekonštatoval nesprávnosť (neúplnosť) žaloby v nadväznosti na jeho skutkové tvrdenie uvedené vo vyjadrení zo dňa 1.6.2023, ktorým reagoval na právnu skutočnosť, že na majetok žalovanej bol vyhlásený konkurz. Predmetom tohto skutkového tvrdenia žalobcu bola zložená právna skutočnosť, ktorú žalobca označil iba názvom právneho inštitútu (škoda spôsobená úmyselným konaním), majúca povahu právneho tvrdenia, ktorého predloženie bolo síce vzhľadom na procesnú situáciu vhodné, avšak samo osebe nedostatočné, keďže si žalobca nesplnil svoju procesnú povinnosť substancovane tvrdiť a neuviedol (jednoduché) právne skutočnosti (fakty), z ktorých vyplýva úmysel žalovanej spôsobiť mu škodu. Tvrdenie žalobcu, že na odbernom mieste žalovanej dochádzalo úmyselným konaním k neoprávnenému odberu zemného plynu, keďže žalovaná mala, resp. mohla mať vedomosť o ukončení zmluvného vzťahu s dodávateľom zemného plynu, je podľa názoru odvolacieho súdu všeobecné.

15. Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti znamená, že je potrebné uviesť všetko to, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy (skutočnosti spôsobilé na základe hmotného práva privodiť úspech strany v spore). Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Pojem „substancované“ zvyrazňuje, že tvrdenia sú relevantné z hľadiska hmotného práva (ang. substantial law – hmotné právo). Povinnosť substancovane tvrdiť má charakter procesného bremena. CSP kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca možno predpokladal iné rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením prejednávanej veci.

16. Námieta, ktorou odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie porušenie ustanovení o odstraňovaní väd podania, má základ v ním tvrdenom nesplnení si povinnosti súdu uviesť úvahu (teda predbežné právne posúdenie) ako nazerá na jeho nárok v kontexte vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej, na ktorú (úvahu) by mohol procesne zareagovať. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na to, ak súd nedodrží § 181 ods. 2 CSP, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie. Existencia tejto vady sama osebe však nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (porovnaj analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2013, sp. zn. 4Cdo/167/2012; pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. decembra 2020, sp. zn. 2Obdo/56/2020).

17. Zároveň k námietke odvolateľa, že ak by prvoinštančný súd v rámci svojho predbežného právneho posúdenia veci bol poukázal na nesprávnosť, resp. neúplnosť žaloby, umožnil by mu na túto skutočnosť reagovať a mal by možnosť zmeniť žalobný návrh, odvolací súd konštatuje, že ide o hypotetický argument žalobcu, keďže pri nemožnosti poučenia súdom ako má žalobca zmeniť žalobu, nie je isté, či a ako by žalobca žalobu zmenil (či by ju zmenil správne) a ani to, či by súd navrhnutú zmenu žaloby pripustil a po prípadnom pripustení zmeny žaloby tejto vyhovel. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“), ktorý v týchto súvislostiach konštatoval, že ust. § 118 ods. 2 OSP (teraz § 181 ods. 2 CSP) neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012). Cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry ÚS SR (IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014).

18. Výstižný záver pri riešení obdobnej otázky prijal Najvyšší súd SR tiež v uznesení sp. zn. 3Cdo 17/2020 z 21. apríla 2021, v zmysle ktorého z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiaducu prekvapivosť zákon spája len s rizikom použitia skôr neaplikovanej normy, čo však nie je tento prípad. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní naznačuje možnosť, že súd prvej inštancie nevyjadrením predbežného právneho nazerania na vec porušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 181 ods. 2 CSP, odvolací súd poukazuje na záver formulovaný v tejto otázke (následky porušenia ust. § 118 ods. 2 OSP) Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/137/2017 zo dňa 27.9.2018, v zmysle ktorého „Z povahy tejto procesnej povinnosti (pozn. odvolacieho súdu: uviesť, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli) je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 OSP je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil. Bolo by neefektívne,

ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 OSP súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 237 písm. f) OSP a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, a teda odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP.“

19. Odvolací súd zároveň poukazuje na účelovosť odvolacej argumentácie žalobcu, ktorý súčasne namieta porušenie ustanovení o odstraňovaní väd podania aj o zjavnej nedôvodnosti žaloby, ktoré procesné postupy sa vzájomne pojmovy vylučujú, keďže postup podľa § 138 CSP je možný až v prípade, ak žaloba spĺňa všetky povinné obsahové náležitosti. Odvolateľ skĺzol do roviny spochybňovania úplnosti a zrozumiteľnosti, ako aj dôvodnosti, svojej žaloby, len aby si privodil úspech v dovolacom konaní.

20. Navyše uvedenie zjavnej nedôvodnosti žaloby je konštruované ako povinnosť súdu, pričom zákon žiadnym spôsobom túto povinnosť nerelativizuje vhodnosťou vykonania tohto úkonu. Zároveň však na druhej strane zo zákona nevyplýva žiaden priamy následok nesplnenia tejto povinnosti. Ak súd bude v konaní postupovať tak, že bude konať o celkom alebo sčasti nedôvodnej žalobe bez toho, aby toto uviedol žalobcovi, nie je možné dospieť k záveru, že by takéto porušenie povinnosti bolo vadou konania odôvodňujúcou prípadné zrušenie rozhodnutia vo veci samej alebo uznesenia o zastavení konania. Neuvedenie predbežného právneho posúdenia nemožno považovať za procesný postup, ktorým by sa strane znemožňovalo uskutočnenie jej procesného práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd skutočnosť, že súd konal o žalobe, ktorá bola od začiatku zjavne nedôvodná (napríklad z dôvodu, že nebola splnená podmienka účasti všetkých subjektov v prípade núteného spoločenstva podľa § 78 CSP), dokonca vykonal rozsiahle dokazovanie, nebude môcť vyhodnotiť ako dôvod na zrušenie rozhodnutia. Takéto zjavne nevhodné konanie súdu, rovnako ako napríklad vykonávanie dôkazov na netvrdené, nesporné alebo nepodstatné skutočnosti, môže viesť k porušeniu ústavného práva strany na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, 2022, s. 557 - 559: R. Šorl) .

21. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že námietky odvolateľa týkajúce sa porušenia procesného postupu podľa ust. § 129 a § 138 CSP zo strany súdu prvej inštancie nie sú relevantné.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

23. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2) (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1235 - 1243s).

24. Odvolací súd konštatuje, že žalobcom uvádzané uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica nepredstavujú v žiadnom prípade ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka

rozhodnutí a stanovisk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovisk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 – 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 4 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

25. Navyše právne závery týchto žalobcom citovaných rozhodnutí okresného súdu sú vzhľadom na ich nedostatočné (stručné) zdôvodnenie povahy zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu, resp. úmyslu neoprávnených odberateľov spôsobiť dodávateľovi škodu, nepresvedčivé. V týchto rozhodnutiach totiž úplne absentuje myšlienkový postup súdu, na základe ktorého dospel k záveru o úmyselnom konaní (zavinení) neoprávneného odberateľa. Súd v týchto rozhodnutiach nevymedzil, ktoré skutočnosti (fakty) boli pre jeho záver o úmyselne spôsobenej škode zásadné, nevysvetlil, aké skutkové zistenia odôvodnili aplikáciu zvolenej právnej normy (§ 166c ods. 1 písm. d/ zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a nepodal interpretáciu právnej normy na konkrétne okolnosti prípadu, iba z nej rovno vyvodil závery o povinnosti strán.

26. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, tento sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191a nasl. CSP.

27. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vzhľadom na dôvod zastavenia konania vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193, § 194, § 205 CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súdu prvej inštancie v tomto smere nie je možné vytknúť žiadne pochybenie, a preto nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

28. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnym predpisom ide vtedy, ak

použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

29. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny predpis, správne ho aj vyložil a aplikoval, to znamená, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

30. Žalobca svojimi odvolacími námietkami spochybňuje správnosť posúdenia súdom prvej inštancie otázky typu (charakteru) jeho pohľadávky. Jeho odlišné nazeranie na uvedenú otázku je vystavané na presvedčení, že uplatnený nárok (pohľadávka) vznikol titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním žalovanej, v dôsledku čoho je s poukazom na ust. §166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii táto pohľadávka oddĺžením nedotknutá, ktorý dôvod bráni zastaveniu konania.

31. Súd prvej inštancie sa síce stručne, ale vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu v tejto časti, ktoré uviedol v reakcii na výzvu súdu prvej inštancie, aby sa vyjadril k právnej skutočnosti oddĺženia žalovanej a jej dopadu na vec, čo vylučuje prekvapivosť napadnutého uznesenia, dostatočne a presvedčivo vysporiadal s týmto takisto stručným tvrdením žalobcu a tiež zrozumiteľným, presvedčivým a dostatočne odôvodneným spôsobom formuloval svoje závery o type uplatnenej pohľadávky žalobcu vznikutej zo spôsobenej škody neoprávneným odberom plynu. Odvolací súd na tieto závery, ktoré majú logickú postupnosť, poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

32. Pokiaľ ide o žalobcom namietaný charakter sporu, odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2022, sp. zn. 5Cdo/61/2021, podľa záverov ktorého, „ak je odberateľom plynu na základe zmluvy uzatvorenej s dodávateľom plynu fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení tejto spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, potom má táto fyzická osoba postavenie spotrebiteľa aj vo vzťahu k prevádzkovateľovi distribučnej siete.“ Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. III. ÚS 114/2020 zo dňa 9.3.2021 (v bode 49) poukázal na potrebu zohľadnenia skutočnosti, že odberatelia plynu v domácnostiach majú zároveň postavenie spotrebiteľov, ktorému by mal zodpovedať aj ich vzťah k PDS (prevádzkovateľom distribučnej siete, pozn. odvolacieho súdu), ktorý je od základného vzťahu k dodávateľovi plynu odvodzovaný.

33. Odvolací súd konštatuje, že pri neoprávnenom odbere bez zmluvy ide o situácie, kedy odberateľ nemá uzavretú zmluvu o pripojení k prepravnej alebo distribučnej sieti, zmluvu o dodávke alebo o združenej dodávke plynu alebo zmluvu o prístupe do prepravnej siete a preprave plynu, resp. zmluvu o prístupe do distribučnej siete a o distribúcii plynu, prípadne, kedy tieto zmluvy počas odberu plynu prestanú trvať, napríklad z dôvodu ich predčasného ukončenia alebo uplynutím doby, na ktorú boli uzavreté. Odber nemeraneho plynu má za cieľ postihnúť neoprávnený odber na odbernom plynovom zariadení (§ 72 ods. 2 zákona o energetike) v časti od hlavného plynového uzáveru po určené meradlo.

34. Pokiaľ ide o otázku povahy zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu bez zmluvy, odvolací súd podporne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sp. zn. 3Obdo/51/2017, ktorý v obchodnoprávnom spore posudzoval právnu otázku predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu a otázku povahy zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu. S odkazom na uznesenia najvyššieho súdu z 27. 10. 2009, sp. zn. 1Cdo/107/2008, z 28.10.2009, sp. zn. 4Cdo/30/2009 a z 12.3.2015, sp. zn. 3Cdo/99/2012 dospel k záveru, že odberateľ plynu je podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike zodpovedný za neoprávnený odber plynu, meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, bez ohľadu na zavinenie odberateľa plynu. Zodpovednosť odberateľa plynu za neoprávnený odber plynu je objektívna a je daná, ak v rozhodnom období odoberal plyn, ktorý bol meraný meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii. Ak je v konaní preukázané, že odberateľ v rozhodnom období odoberal plyn meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii (t. j. dopustil sa neoprávneného odberu plynu), vznikla mu v súlade s § 82 ods. 2 zákona o energetike povinnosť nahradiť dodávateľovi plynu vzniknutú škodu vrátane ušlého zisku. Za protiprávny úkon ako jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu zákon (§ 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike) považuje neoprávnený odber plynu meraný určeným meradlom, na

ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. V takom prípade je v zmysle § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike rozhodujúce samotné porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii plynu na meradle. Pritom je irelevantné, či bolo meradlo funkčné alebo nefunkčné, prípadne či zaznamenávalo skutočný alebo nižší odber plynu, čo je spolu so zavineným konaním odberateľa plynu podstatné pre naplnenie skutkovej podstaty neoprávneného odberu plynu podľa § 82 ods. 1 písm. c) zákona o energetike.

35. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne prihliadol len na zákonnú povahu vzniku pohľadávky žalobcu, ktorú správne posúdil ako pohľadávku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu, ktorá zodpovednosť je objektívna bez ohľadu na zavinenie odberateľa plynu, keďže úmyselné zavinenie žalovanej nebolo žiadnym spôsobom preukázané, a teda dospel k správne záveru, že nejde o oddlžením nedotknutú pohľadávku podľa ust. § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z.. Žiadne skutkové tvrdenie (fakt) uvedené v žalobe a vo vyjadrení žalobcu totiž neindikovalo možnosť posúdenia zodpovednosti za škodu ako subjektívnej zodpovednosti a už vôbec nie záver o úmyselnom zavinení žalovanej.

36. Z vyššie opísaného skutkového nálezu vyplýva, že súd prvej inštancie nemal inú možnosť ako konanie zastaviť, keďže existuje skutkový podklad pre rozhodnutie o zastavení konania v zmysle ust. § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. z dôvodu oddlženia žalovanej, v dôsledku ktorého sa predmetná pohľadávka stala nevymáhateľnou, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcu, preto napadnuté uznesenie odvolací súd ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

38. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný a žalovanej z dôvodu jej pasivity v odvolacom konaní trovy nevznikli. Z tohto dôvodu rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.